

DZIENNIK ZARZĄDZEŃ I ROZKAZÓW

KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

Warszawa, dnia 30 grudnia 1969 r. **Nr 4***

TREŚĆ:

20.

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 25 lipca 1969 r.

w sprawie określenia wypadków zrównanych z wypadkami przy pracy i z wypadkami w zatrudnieniu oraz w sprawie świadczeń z tytułu niektórych wypadków dla osób nie będących pracownikami

(Dz. U. nr 23, poz. 170)

Na podstawie art. 2, ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. nr 3, poz. 8) oraz art. 15 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za zrównany z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 2, ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. nr 3, poz. 8) uważa się wypadek, jakiemu uległ pracownik na terenie zakładu pracy, w którym był zatrudniony w związku z wykonywaniem zadań:

1) wynikających z przynależności do obowiązkowej lub ochotniczej straży pożarnej działającej w zakładzie pracy,
2) w dziedzinie szkolenia lub ćwiczeń z zakresu samoobrony zakładu pracy albo przygotowania obronnego tego zakładu,
3) zleconych przez działające w zakładzie pracy organizacje polityczne i zawodowe.

2. Za zrównany z wypadkiem przy pracy uważa się również wypadek, jakiemu uległ pracownik poza zakładem pracy, w którym był zatrudniony, jeżeli wypadek ten zdarzył się:

1) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji zakładu pracy w drodze pomiędzy zakładem pracy a miejscem,

w którym pracownik miał wykonywać należące do niego obowiązki służbowe,

2) podczas pobytu w miejscowości, do której pracownik został delegowany przez zakład pracy, o ile wypadek ten pozostawał w związku z pełnieniem obowiązków służbowych oraz w drodze do tej miejscowości, jak również w drodze powrotnej z tej miejscowości,

3) w związku z wykonywaniem zadań określonych w ust. 1, pkt. 2,

4) w związku z:

a) wykonywaniem zadań wynikających z przynależności do obowiązkowej lub ochotniczej straży pożarnej działającej w zakładzie pracy,

b) udziałem w akcji ratowniczej lub szkoleniem pożarniczym w ramach przynależności pracownika do obowiązkowej lub ochotniczej straży pożarnej działającej poza zakładem pracy.

§ 2. 1. Z tytułu wypadków, o których mowa w § 1, przysługują świadczenia i uprawnienia przewidziane w razie wypadków przy pracy.

2. W przypadkach, o których mowa w § 1, ust. 2, pkt 4, lit. b, świadczenia, określone w art. 10—13 ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy, z tytułu wypadków wypłacają właściwe jednostki Państwowego Zakładu Ubezpieczeń w ciężar Skarbu Państwa.

§ 3. Ustalenie okoliczności i przyczyn wypadków określonych w § 1 następuje w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach wydanych na podstawie art. 15, ust. 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy. W zakresie wypadków, o których mowa w § 1, ust. 2, pkt 4, lit. b, właściwe są komisje powypadkowe działające przy powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie) komendach straży pożarnych oraz odwoławcze komisje powypadkowe działające w jednostkach nadrzędnych nad tymi komendami.

§ 4. 1. Za zrównany z wypadkiem w zatrudnieniu w rozumieniu art. 14, ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. nr 3, poz. 6) uważa się wypadek, któremu uległ pracownik w związku z:

1) ratowaniem innych obywateli i grożącego ich życiu niebezpieczeństwa,

2) ochroną własności społecznej przed grożącą jej szkodą,

3) udzielaniem przedstawicielowi organu władzy lub administracji państwowej pomocy przy spełnianiu czynności urzędowych,

4) udziałem w ściganiu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub ochroną innych obywateli przed napaścią,

5) wykonywaniem funkcji radnego oraz członka komisji rady narodowej albo wykonywaniem przez sołtysa czynności związanych z tym stanowiskiem, a określonych obowiązującymi przepisami,

6) wykonywaniem funkcji ławnika ludowego w sądzie.

2. Za zrównane z wypadkami w zatrudnieniu uważa się również wypadki, o których mowa w przepisach:

1) art. 15 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe (Dz. U. z 1958 r. nr 17, poz. 73 i z 1962 r. nr 32, poz. 152),

2) art. 108 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. nr 34, poz. 158) oraz wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych,

3) art. 26 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. nr 20, poz. 120).

§ 5. Z tytułu wypadków określonych w § 4 przysługują pracownikom oraz członkom ich rodzin świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, jeżeli nie nabyli z tytułu tych wypadków prawa do świadczeń na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy.

§ 6. Osobom nie będącym pracownikami, które uległy wypadkom określonym w § 4, a które:

1) stały się inwalidami — przysługuje renta inwalidzka w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 18, ust. 1 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz inne świadczenia określone w tej ustawie,

2) doznały naruszenia sprawności organizmu nie powodującego inwalidztwa — przysługują świadczenia lecznicze zakładów społecznych służby zdrowia oraz zaopatrzenie w protezy, aparaty ortopedyczne i środki pomocnicze dla leczenia następstw wypadku.

§ 7. 1. Członkom rodzin pozostałym po osobach nie będących pracownikami, które zmarły wskutek wypadków określonych w § 4, przysługuje prawo do renty rodzinnej na warunkach określonych w ustawie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnam pracowników i ich rodzin, w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 18, ust. 1 tej ustawy oraz do innych świadczeń określonych w tej ustawie.

2. Osobie, która pokryła koszty pogrzebu osoby zmarłej wskutek wypadku określonego w § 4, przysługuje zasiłek na warunkach i w wysokości określonej w ustawie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

§ 8. 1. Świadczenia określone w § 6 przysługują również osobom, które uległy wypadkom lub zachorowały na choroby zawodowe w związku z wykonywaniem pracy:

1) w czasie odbywania praktyki przewidzianej organizacją studiów lub nauki,

2) w Ochotniczych Hufcach Pracy, jeżeli praca nie była wykonywana na podstawie umowy o pracę.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób, które uległy wypadkom lub zachorowały na choroby zawodowe w warunkach pozbawienia lub ograniczenia wolności.

3. Członkom rodzin pozostałym po osobach zmarłych wskutek wypadku lub choroby zawodowej w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługują świadczenia określone w § 7.

§ 9. 1. W uzasadnionych przypadkach Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może na wniosek wojewódzkiej instancji organizacji politycznej, zawodowej lub społecznej uznać:

1) za zrównany z wypadkiem przy pracy — wypadek, któremu uległ pracownik w związku z wykonywaniem zadań zleconych przez organizacje polityczne lub zawodowe w okolicznościach innych niż określone w § 1, ust. 1, pkt. 3 albo w związku z wykonywaniem zadań zleconych przez inne organizacje działające w zakładzie pracy,

2) za zrównany z wypadkiem w zatrudnieniu — wypadek, któremu ulega osoba nie będąca pracownikiem uspołecznionego zakładu pracy w związku z wykonywaniem zadań zleconych przez organizacje polityczne lub społeczne.

2. Do wypadków, o których mowa w ust. 1, pkt 1, nie mają zastosowania przepisy, wydane na podstawie art. 15, ust. 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy.

§ 10. Pracownikom i członkom ich rodzin objętych przepisami:

1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. nr 3, poz. 19),
2) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. nr 3, poz. 10) — przysługują w przypadkach określonych w § 4 świadczenia przewidziane tymi przepisami. Przepis § 5 stosuje się odpowiednio.

§ 11. Przepisy §§ 1—3 oraz § 9, ust. 1, pkt 1 mają zastosowanie do wypadków zaistniałych począwszy od dnia 1 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy — od dnia 1 września 1968 r.

§ 12. Tracą moc:
1) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie wypadków w zatrudnieniu (Dz. U. z 1954 r. nr 35, poz. 149, z 1958 r. nr 31, poz. 141 i z 1961 r. nr 55, poz. 312),
2) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 kwietnia 1966 r. w sprawie wypłaty rent osobom pozbawionym wolności oraz świadczeń dla osób, które uległy wypadkowi przy pracy w czasie pozbawienia wolności (Dz. U. nr 15, poz. 93).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac
M. Krukowski

21.

ZARZĄDZENIE Nr 22 MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI ORAZ MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 1 kwietnia 1969 r.

w sprawie organizacji i zakresu działania służby przeciwpożarowej w resorcie górnictwa i energetyki oraz zasad współdziałania tej służby z komendami straży pożarnych

Na podstawie art. 23, ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W resorcie górnictwa i energetyki do wykonywania zadań związanych z ochroną przeciwpożarową powołana jest służba przeciwpożarowa, w skład której wchodzą:
1) Główny Inspektor Ochrony Przeciwpożarowej w Ministerstwie Górnictwa i Energetyki,
2) starsi inspektorzy ochrony przeciwpożarowej w zjednoczeniach i jednostkach organizacyjnych bezpośrednio podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki, zwanych dalej w skrócie jednostkami równorzędnymi,
3) młodsi inspektorzy ochrony przeciwpożarowej w przedsiębiorstwach wielozakładowych,
4) kierownicy ochrony przeciwpożarowej w przedsiębiorstwach (zakładach) ustalonych przez Głównego Inspektora Ochrony Przeciwpożarowej,
5) nieetatowi referenci ochrony przeciwpożarowej w przedsiębiorstwach (zakładach), w których nie zostaly utworzone stanowiska kierowników ochrony przeciwpożarowej (pkt 4) powołani do pełnienia tych obowiązków spośród personelu technicznego przedsiębiorstwa (zakładu).

§ 2. 1. Zależność organizacyjną Głównego Inspektora Ochrony Przeciwpożarowej określa statut organizacyjny Ministerstwa Górnictwa i Energetyki.

2. Pod względem fachowym Główny Inspektor Ochrony Przeciwpożarowej podlega Komendantowi Głównemu Straży Pożarnych.

3. Służba przeciwpożarowa w jednostkach, o których mowa w § 1, pkt. 2—5 podlega zastępcy dyrektora do spraw technicznych lub innej osobie kierownictwa w pionie technicznym, a pod względem fachowym Głównemu Inspektorowi Ochrony Przeciwpożarowej.

§ 3. Wymagania kwalifikacyjne, którym powinny odpowiadać osoby zajmujące stanowiska pracy w służbie przeciwpożarowej określają odrębne przepisy.

§ 4. 1. Do zadań Głównego Inspektora Ochrony Przeciwpożarowej należy kierowanie ochroną przeciwpożarową w resorcie górnictwa i energetyki, a zwłaszcza:
1) koordynacja całokształtu zagadnień związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa pożarowego,
2) opracowanie fachowego nadzoru i kontrola działalności służby przeciwpożarowej resortu,
3) opracowywanie przepisów i wytycznych mających na celu zapobieganie pożarom,
4) wprowadzanie w życie zarządzeń i wytycznych Komendanta Głównego Straży Pożarnych związanych z całokształtem ochrony przeciwpożarowej w resorcie,
5) czuwanie nad właściwym doborem kadr dla służby przeciwpożarowej,
6) inicjowanie i wdrażanie postępu technicznego w zakresie bezpieczeństwa pożarowego w oparciu o doświadczenia krajowe i zagraniczne,
7) udział w większych akcjach gaszenia pożarów w resorcie.

2. Szczegółowy zakres działania Głównego Inspektora Ochrony Przeciwpożarowej określa regulamin organizacyjny Ministerstwa Górnictwa i Energetyki.

§ 5. 1. Do zadań starszych inspektorów i inspektorów ochrony przeciwpożarowej należy kierowanie ochroną przeciwpożarową przedsiębiorstw (zakładów) zjednoczenia (jednostki równorzędnej), a zwłaszcza:
1) organizacja służby przeciwpożarowej oraz sprawowanie fachowego nadzoru i kontroli nad jej działalnością,
2) kontrola w zakresie profilaktyki przeciwpożarowej,
3) opracowanie wytycznych w sprawie ochrony przeciwpożarowej przedsiębiorstw i kontrola ich wykonania,
4) udział w akcjach gaszenia pożarów,
5) organizowanie szkolenia pożarniczego załóg oraz służby przeciwpożarowej,
6) opracowanie planów i sprawozdań zbiorczych stosownie do obowiązujących przepisów.

2. Do zadań młodszych inspektorów, kierowników i referentów ochrony przeciwpożarowej należy czuwanie nad ochroną przeciwpożarową na terenie przedsiębiorstwa (zakładu), a zwłaszcza:
1) czuwanie nad przestrzeganiem przez załogę przepisów przeciwpożarowych,

2) czuwanie nad prawidłowym rozmieszczeniem i sprawnością działania urządzeń przeciwpożarowych,
3) ustalanie potrzeb ochrony przeciwpożarowej i przedkładanie w tym przedmiocie wniosków bezpośredniemu przełożonemu oraz starszemu inspektorowi względnie inspektorowi ochrony przeciwpożarowej,
4) opracowywanie planów prac i sprawozdań z działalności przeciwpożarowej,
5) przeprowadzanie szkolenia informacyjnego załogi w zakresie zapobiegania i zwalczania pożarów.

3. Szczegółowe zakresy działania stanowisk służby przeciwpożarowej wymienionych w ust. 1 i 2 ustalają w porozumieniu z Głównym Inspektorem Ochrony Przeciwpożarowej jednostki organizacyjne, w których stanowiska te zostały utworzone.

§ 6. Służba przeciwpożarowa w resorcie górnictwa i energetyki obowiązana jest do współdziałania z terenowymi komendami straży pożarnych w zakresie:
1) uzgadniania planów obrony przeciwpożarowej obiektów resortu górnictwa i energetyki,
2) uczestniczenia w opracowywaniu planów operacyjnych ochrony przeciwpożarowej,
3) uzgadniania planów zaopatrzenia obiektów resortu w wodę dla celów przeciwpożarowych oraz planów innych urządzeń przeciwpożarowych przeznaczonych do wspólnego użytkowania,
4) wymiany osiągnięć i doświadczeń w zakresie działalności zapobiegawczej i operacyjnej,
5) zwalczania pożarów,
6) pełnienia służby operacyjnej na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

§ 7. Postanowienia § 2, ust. 2 i § 6 nie dotyczą ochrony przeciwpożarowej w podziemnych zakładach górniczych w zakresie obejmującym podziemne wyrobiska wraz ze znajdującymi się w nich urządzeniami i maszynami oraz obiekty, urządzenia i maszyny na powierzchni, związane bezpośrednio z prowadzeniem ruchu w podziemnych wyrobiskach tj. wieże szybowe, urządzenia wyciągowe, wentylatory, kompresory i budynki przyszybowe wraz ze znajdującymi się w nich zakładami przeróbczymi.

§ 8. Tracą moc:
1) zarządzenie nr 17 Ministra Górnictwa z dnia 20 stycznia 1955 r. w sprawie organizacji ochrony przeciwpożarowej w resorcie górnictwa,
2) zarządzenie nr 245 Ministra Energetyki z dnia 29 października 1954 r. w sprawie organizacji ochrony przeciwpożarowej w energetyce.

§ 9. Zarządzenie obowiązuje z dniem podpisania.

Minister Spraw Wewnętrznych
wz. **T. Pietrzak**

Minister Górnictwa i Energetyki
J. Mitręga

22.

ZARZĄDZENIE Nr 23 MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 1 kwietnia 1969 r.

w sprawie organizacji służby przeciwpożarowej w podziemnych zakładach górniczych górnictwa węglowego

Na podstawie § 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 września 1968 r. w sprawie stosowania ustawy o ochronie przeciwpożarowej do podziemnych zakładów górniczych (Dz. U. nr 35, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Służbę przeciwpożarową w podziemnych zakładach górniczych górnictwa węglowego — zwanych dalej kopalniami węgla — stanowią oddziały przeciwpożarowe z zastrzeżeniem § 3.

§ 2. 1. Do zadań oddziałów przeciwpożarowych (§ 1) w kopalniach węgla należy:
1) prowadzenie działalności zapobiegawczej i walka z pożarami na powierzchni,
2) udział w prowadzeniu działalności zapobiegawczej pod ziemią,
3) udział w aktywnej walce z pożarami pod ziemią,
4) kontrola i konserwacja sprzętu oraz urządzeń gaśniczych na powierzchni i pod ziemią.

2. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o działalności przeciwpożarowej „pod ziemią" należy przez to rozumieć działalność przeciwpożarową dotyczącą podziemnych wyrobisk wraz ze znajdującymi się w nich urządzeniami i maszynami oraz obiektów, urządzeń i maszyn na powierzchni związanych bezpośrednio z prowadzeniem ruchu w podziemnych wyrobiskach, tj. wież szybowych, urządzeń wyciągowych, wentylatorów, kompresorów i budynków przyszybowych wraz ze znajdującymi się w nich zakładami przeróbczymi.

§ 3. W kopalniach węgla, w których stosownie do odrębnych przepisów powołane zostały zawodowe straże pożarne, zadania wymienione w § 2 wykonują te straże.

§ 4. 1. Oddziały przeciwpożarowe podlegają dyrektorom kopalń lub wyznaczonym przez nich osobom kierownictwa ruchu.

2. Stosownie do odrębnych przepisów zawodowe straże pożarne podlegają dyrektorom kopalń a pod względem operacyjnym — wyłącznie terenowo właściwym komendom straży pożarnych.

3. W czasie akcji przeciwpożarowej pod ziemią oddział przeciwpożarowy podlega kierownikowi akcji, ustanowionemu stosownie do odrębnych przepisów.

4. Fachową kontrolę nad stanem wyszkolenia oraz wykonywaniem zadań przez oddziały przeciwpożarowe sprawują starsi inspektorzy ochrony przeciwpożarowej zjednoczeń przemysłu węglowego oraz Główny Inspektor Ochrony Przeciwpożarowej Ministerstwa Górnictwa i Energetyki a w stosunku do zawodowych straży pożarnych również komendy straży pożarnych.

§ 5. 1. Organizację wewnętrzną i szczegółowy zakres działania służby przeciwpożarowej określają:
1) regulamin organizacyjny oddziału przeciwpożarowego kopalni węgla,
2) regulamin organizacyjny zawodowej straży pożarnej.

2. Regulamin określony w ust. 1, pkt 1 ustali i wprowadzi w życie w terminie 3 miesięcy od wejścia w życie zarządzenia Główny Inspektor Ochrony Przeciwpożarowej Ministerstwa Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Komendą Główną Straży Pożarnych a ponadto w zakresie prowadzenia działalności przeciwpożarowej pod ziemią (§ 2, ust. 2) w porozumieniu z Departamentem Górniczym Ministerstwa Górnictwa i Energetyki.

§ 6. W oddziałach przeciwpożarowych powinni być zatrudnieni członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa, do których stosuje się przepisy dotyczące tego Korpusu.

§ 7. Osoby, o których mowa w § 6, zaliczone do osób i kierownictwa lub dozoru ruchu zakładu górniczego, powinny od-

powiadać ponadto wymaganiom kwalifikacyjnym określonym w przepisach rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1966 r. w sprawie warunków ogólnych, naukowych i zawodowych, jakim powinny odpowiadać osoby kierownictwa i dozoru ruchu górniczego (Dz. U. nr 31, poz. 185).

§ 8. Część pracowników oddziału przeciwpożarowego względnie zawodowej straży pożarnej powinna posiadać kwalifikacje ratownika górniczego. Ilość tych pracowników ustala dyrektor kopalni w porozumieniu z Centralną Stacją Ratownictwa Górniczego.

§ 9. Do pracowników oddziałów przeciwpożarowych i zawodowych straży pożarnych stosuje się przepisy dotyczące szkolenia załóg kopalnianych w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 10. Etaty osobowe oddziałów przeciwpożarowych ustalają dyrektorzy kopalni węgla w porozumieniu z Głównym Inspektorem Ochrony Przeciwpożarowej na wniosek starszego inspektora ochrony przeciwpożarowej zjednoczeń przemysłu węglowego.

§ 11. 1. Wyposażenie w sprzęt i urządzenia przeciwpożarowe dla oddziałów przeciwpożarowych ustala, na wniosek starszego inspektora ochrony przeciwpożarowej zjednoczenia przemysłu węglowego, Główny Inspektor Ochrony Przeciwpożarowej.

2. Wyposażenie w sprzęt i urządzenia przeciwpożarowe dla zawodowych straży pożarnych ustalają właściwi terenowo wojewódzcy komendanci straży pożarnych w porozumieniu z Głównym Inspektorem Ochrony Przeciwpożarowej.

§ 12. Zarządzenie obowiązuje z dniem podpisania.

Minister Górnictwa i Energetyki:
J. Mitręga

W porozumieniu:

Minister Spraw Wewnętrznych
wz. T. Pietrzak

Prezes Wyższego Urzędu Górniczego
E. Grabowski

23.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 12 czerwca 1969 r.
w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim.
(Monitor Polski nr 36, poz. 300 — wyciąg)

1. Zgodnie z cz. II, pkt 4 wytycznych stanowiących załącznik do zarządzenia nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1968 r. w sprawie uporządkowania resortowych aktów prawnych i ograniczenia ich ilości — w załączniku do niniejszego obwieszczenia ogłasza się według stanu na dzień 1 lutego 1969 r. wykaz obowiązujących zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych i innych zarządzeń resortowych, ogłoszonych w Monitorze Polskim.
2. Wykaz nie obejmuje statutów stowarzyszeń wyższej użyteczności.
3. Zarządzenia i inne resortowe akty prawne ogłoszone w Monitorze Polskim, a nie objęte wykazem — z wyjątkiem aktów wymienionych w ust. 2 — utraciły moc.

Minister Spraw Wewnętrznych
K. Switała

Załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 czerwca 1969 r. (poz. 300).

Wykaz obowiązujących zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych i innych zarządzeń resortowych ogłoszonych w Monitorze Polskim według stanu na dzień 1 lutego 1969 r.

Lp.	Data zarządzenia	Tytuł zarządzenia (w sprawie)	Zarządzenie ogłoszone (rok, nr i poz. Monitora Polskiego i późniejsze zmiany)
1	2	3	4
1[1])	25.III.1953 r.	w sprawie ustalenia czasu zatrudnienia dla Korpusu Technicznego Pożarnictwa	1953 r. nr A-33, poz. 423
2[1])	31.VII.1953 r.	w sprawie rejestru członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa	1953 r. nr A-77, poz. 919
3[2])	6.X.1953 r.	w sprawie współdziałania wojskowych straży pożarnych z terenowymi i zakładowymi strażami pożarnymi oraz sposobu przeprowadzania akcji ratowniczej obiektów wojskowych przez straże pożarne	1953 r. nr A-96, poz. 1339
4[1])	30.IV.1954 r.	w sprawie trybu udzielania wyróżnień członkom Korpusu Technicznego Pożarnictwa	1954 r. nr A-45, poz. 640
8	18.VII.1957 r.	w sprawie ustalenia statutu wzorcowego ochotniczej straży pożarnej	1957 r. nr 67, poz. 409

1	2	3	4
18	18.VII.1961 r.	w sprawie trybu wyznaczania członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa na stanowiska pracy w urzędach, instytucjach państwowych, jednostkach gospodarczych i Związku Ochotniczych Straży Pożarnych	1961 r. nr 59, poz. 256
21	8.I.1962 r.	w sprawie zasad powoływania i rozmieszczenia straży pożarnych	1962 r. nr 5, poz. 17
23	15.IV.1962 r.	w sprawie przyznania niektórych ulg w świadczeniach na fundusz gromadzki	1962 r. nr 38, poz. 180 i 1964 r. nr 44, poz. 208
26	31.VII.1962 r.	w sprawie ustalenia wzorcowego statutu ochotniczej straży pożarnej w zakładzie pracy	1962 r. nr 65, poz. 305 i 1965 r. nr 63, poz. 340
28	17.X.1962 r.	w sprawie ustalenia wzorcowego regulaminu powoływania i pełnienia wart przeciwpożarowych	1962 r. nr 77, poz. 358
29	28.I.1963 r.	w sprawie regulaminu organizacyjnego obowiązkowej straży pożarnej w zakładzie pracy	1963 r. nr 12, poz. 64
30	22.II.1963 r.	w sprawie współdziałania straży pożarnych i sprawowania nad nimi kierownictwa w czasie akcji ratowniczej	1963 r. nr 18, poz. 101
35	20.VI.1964 r.	w sprawie regulaminu organizacyjnego obowiązkowej straży pożarnej na terenie gromad, osiedli i miast	1964 r. nr 42, poz. 199
43	30.VI.1967 r.	w sprawie stosowania przepisów ustawy o bezpieczeństwie i higienie pracy do członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa	1967 r. nr 37, poz. 183
45	15.VIII.1967 r.	w sprawie ustalenia ramowego regulaminu organizacyjnego zawodowej straży pożarnej	1967 r. nr 51, poz. 257

[1]) Ministra Gospodarki Komunalnej.

[2]) Ministrów Obrony Narodowej i Gospodarki Komunalnej.

24.

UCHWAŁA Nr 202 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1969 r.

w sprawie umundurowania członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa

(Monitor Polski nr 49, poz. 375)

Rada Ministrów uchwala co następuje:

§ 1. 1. Członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa, zwanego dalej w skrócie KTP, otrzymują umundurowanie na koszt zakładu pracy, w którym pełnią służbę.

2. Prawo do umundurowania powstaje z dniem zawiązania stosunku służbowego lub stosunku pracy wynikającego z umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony.

3. Umundurowanie składa się z ubioru zimowego i letniego.

4. Normy zaopatrzenia w umundurowanie oraz okresy używalności określa załącznik nr 1 do uchwały.

§ 2. 1. Umundurowanie jest koloru granatowego, dystynkcje — koloru złotego, otoki czapek—koloru ciemnobłękitnego, a obuwie—koloru czarnego.

2. Wzory umundurowania i dystynkcji służbowych członków KTP określa załącznik nr 2 do uchwały.

3. Wzory umundurowania i dystynkcji służbowych dla członków KTP pełniących służbę na statkach morskich oraz w portach morskich określa Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

4. Szczegółowe zasady wydawania umundurowania określa Minister Spraw Wewnętrznych.

5. Normy materiałów wydawanych w zamian przedmiotów gotowych oraz rodzaje i gatunki materiałów, z których wykonywane są poszczególne przedmioty, określa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Lekkiego.

§ 3. Okres używalności umundurowania liczy się od dnia faktycznego wydania.

§ 4. 1. Przedmioty umundurowania według nowych wzorów określonych w załączniku nr 1 mogą być wydane przez zakłady pracy po wyczerpaniu posiadanych zapasów umundurowania według dotychczasowych wzorów.

2. Wydanie nowych przedmiotów umundurowania członkom KTP może nastąpić po upływie okresu używalności przedmiotów umundurowania, wydanych na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów.

§ 5. 1. W przypadku wydalenia ze służby lub zwolnienia na własną prośbę członek KTP obowiązany jest uiścić kwotę odpowiadającą wartości posiadanego umundurowania, obliczoną za

czas od dnia rozwiązania stosunku służbowego do końca okresu używalności umundurowania.

2. Umundurowanie przechodzi na własność użytkownika w razie rozwiązania stosunku pracy w innych wypadkach niż określone w ust. 1, a także po upływie ustalonych okresów używalności.

§ 6. 1. W razie utraty lub zniszczenia umundurowania przed upływem okresu używalności członek KTP otrzymuje nowe odpowiednie umundurowanie na koszt zakładu pracy, jeżeli utrata lub zniszczenie nastąpiło bez jego winy i przy wykonywaniu obowiązków służbowych. W tych wypadkach okres używalności nowo wydanych przedmiotów należy liczyć od daty ich wydania.

2. Jeżeli utrata lub przedwczesne zniszczenie umundurowania nastąpiło z przyczyn innych niż wymienione w ust. 1, członek KTP otrzymuje nowe umundurowanie po uiszczeniu tej części równowartości utraconego lub zniszczonego umundurowania, jaka przypada za czas od dnia utraty lub zniszczenia do końca okresu używalności.

3. Zakład pracy pokrywa również koszty naprawy i prania umundurowania, jeżeli uszkodzenie lub zabrudzenie nastąpiło bez winy użytkownika i przy wykonywaniu obowiązków służbowych.

§ 7. 1. W zamian za umundurowanie członkowi KTP wypłaca się równowartość pieniężną, jeżeli:

1) nie wydano członkowi KTP przysługującego umundurowania, a stosunek służbowy lub umowa o pracę uległy rozwiązaniu,
2) umundurowanie przydzielono członkowi KTP w terminie późniejszym od nabycia prawa,
3) członek KTP zadeklarował użytkowanie przedmiotów umundurowania przez okres dłuższy od normatywnego.

2. Wysokość oraz szczegółowe zasady wypłacania równowartości pieniężnej określi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym zainteresowanym ministrom i prezydiom wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
J. Cyrankiewicz

Załącznik nr 1 do uchwały nr 202 Rady Ministów z dnia 3 listopada 1969 r. (poz. 375)

Wykaz przedmiotów umundurowania dla członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa

Lp.	Nazwa przedmiotu	Jednostka miary	Ilość	Okres używalności w latach	Uwagi
1	2	3	4	5	6
1	Czapka garnizonowa	sztuka	1	3	
2	Płaszcz uniwersalny z podpinką	sztuka	1	3	
3	Kurtka zimowa	sztuka	1	2	
4	Spodnie zimowe	sztuka	1	2	dla kobiet spódnica
5	Kurtka letnia	sztuka	1	3	
6	Spodnie letnie	sztuka	1	3	dla kobiet spódnica
7	Krawat	sztuka	1	2	
8	Koszula	sztuka	3	2	
9	Szalik	sztuka	1	3	
10	Skarpetki	para	3	1	
11	Trzewiki	para	1	3	dla kobiet botki
12	Półbuty	para	1	3	
13	Dystynkcje służbowe i oznaki	komplet	—	odpowiednio dla okresu używalności przedmiotu umundurowania, do którego zostały wydane	

Załącznik nr 2 do uchwały nr 202 Rady Ministów z dnia 3 listopada 1969 r. (poz. 375)

Wzory umundurowania i dystynkcji członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa

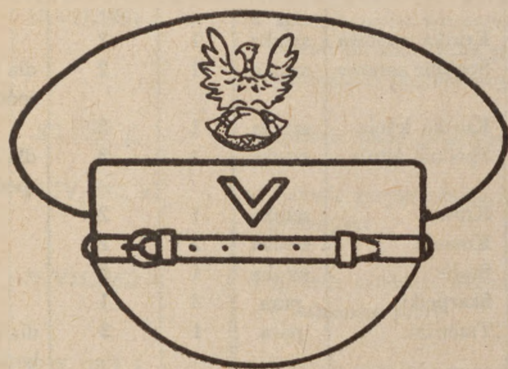
A. Mundur

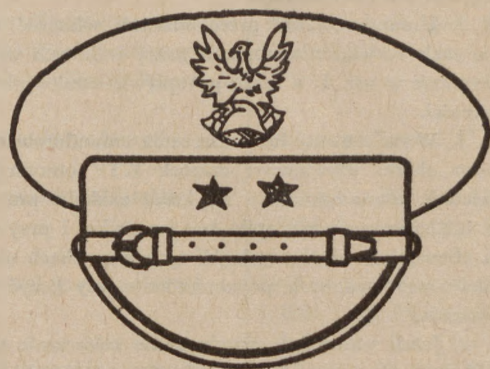
Wzór nr 1 Czapka garnizonowa
„ nr 2 Kurtka
„ nr 3 Spodnie
„ nr 4 Spódnica
„ nr 5 Płaszcz

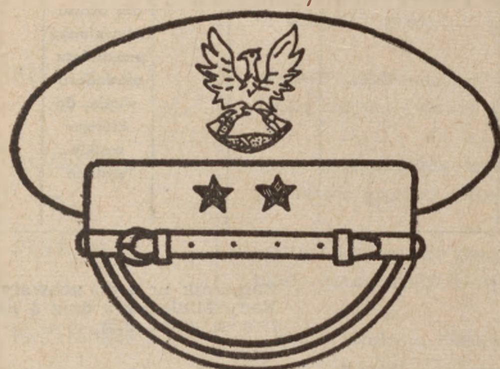
B. Dystynkcje służbowe i oznaki

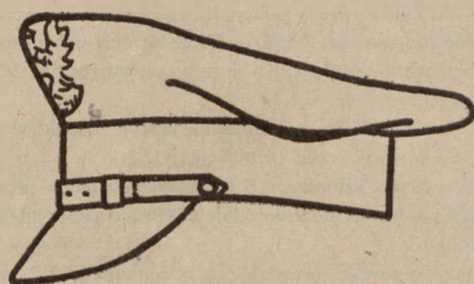
Wzór nr 6 Oznaka pożarnicza na czapkę
„ nr 7 Oznaka pożarnicza na kurtkę
„ nr 8 Dystynkcje służbowe starszego strażaka
„ nr 9 Dystynkcje służbowe sekcyjnego
„ nr 10 Dystynkcje służbowe młodszego ogniomistrza pożarnictwa
„ nr 11 Dystynkcje służbowe ogniomistrza pożarnictwa
„ nr 12 Dystynkcje służbowe starszego ogniomistrza pożarnictwa
„ nr 13 Dystynkcje służbowe aspiranta pożarnictwa
„ nr 14 Dystynkcje służbowe starszego aspiranta pożarnictwa
„ nr 15 Dystynkcje służbowe młodszego kapitana pożarnictwa
„ nr 16 Dystynkcje służbowe kapitana pożarnictwa
„ nr 17 Dystynkcje służbowe starszego kapitana pożarnictwa
„ nr 18 Dystynkcje służbowe kapitana szefa
„ nr 19 Dystynkcje służbowe kapitana sztabu

A. Mundur

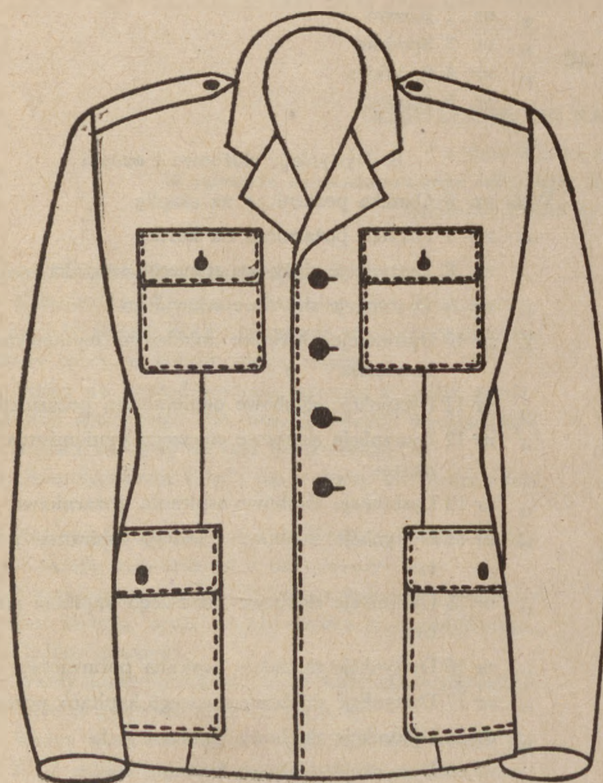

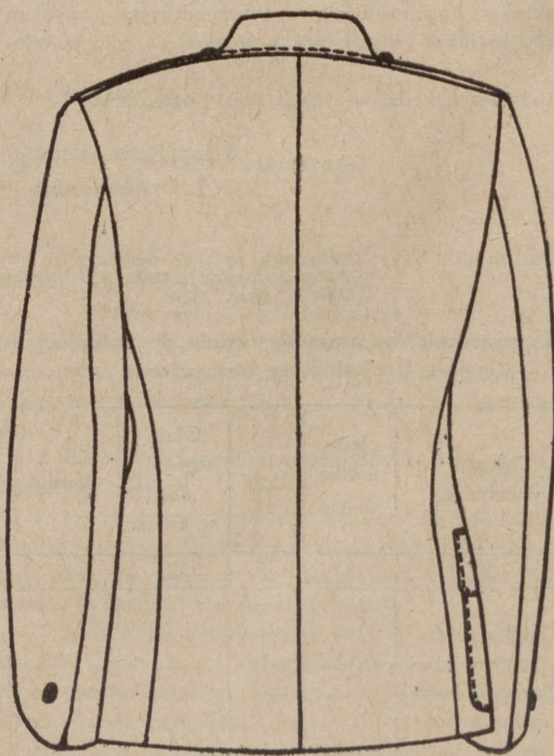

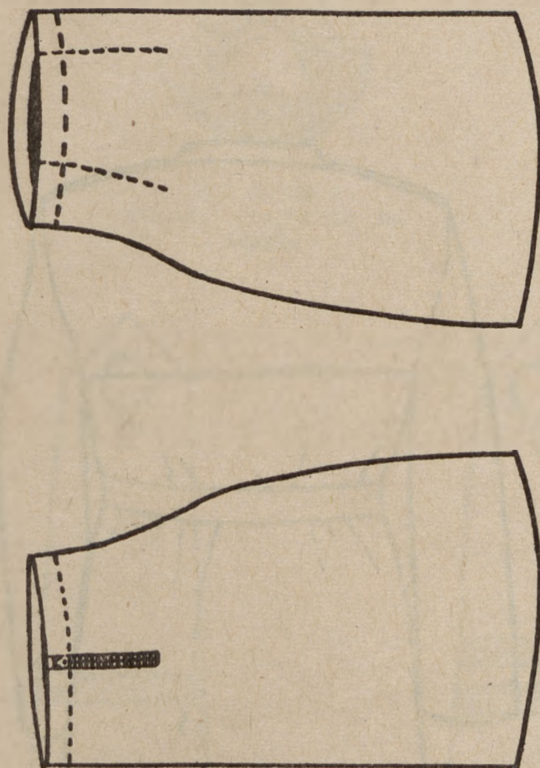

WZÓR NR 1
Czapka garnizonowa

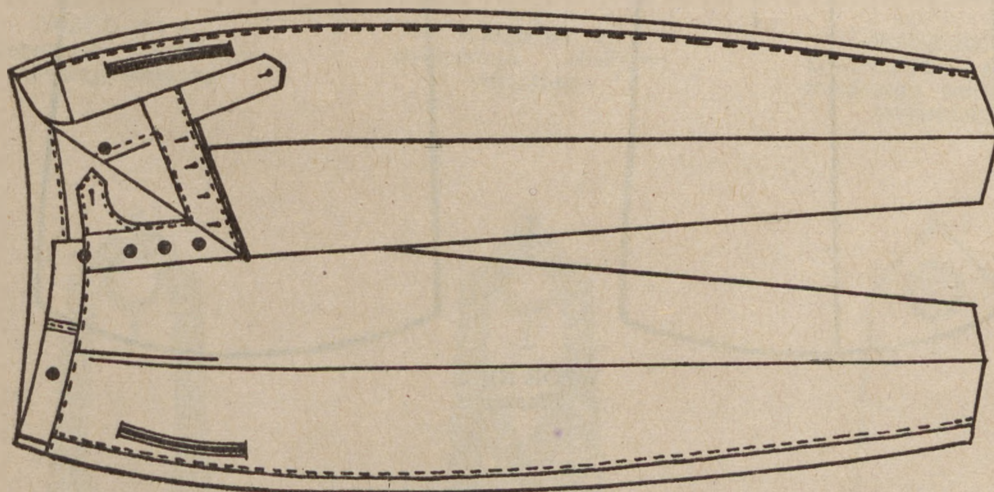

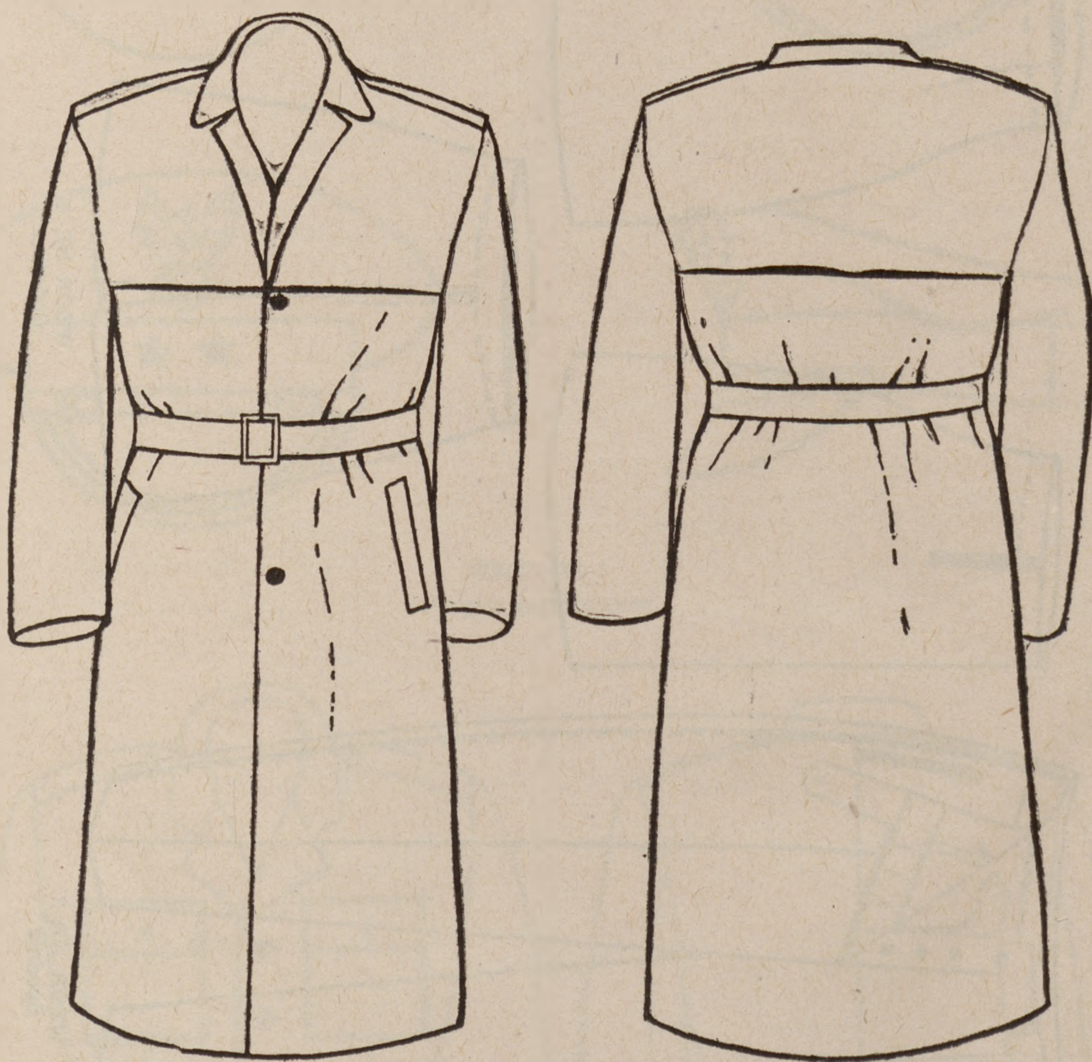
WZÓR NR 2
Kurtka

WZÓR NR 4
Spódnica

WZÓR NR 3
Spodnie

WZÓR NR 5
Płaszcz

B. Dystynkcje służbowe i oznaki

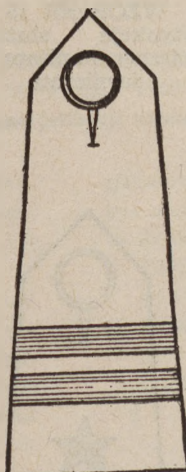
WZÓR NR 6
Oznaka pożarnicza na czapkę

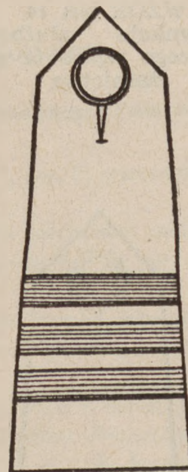
WZÓR NR 7
Oznaka pożarnicza na kurtkę

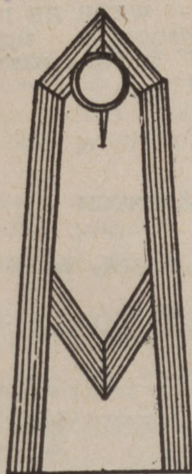
WZÓR NR 8
Dystynkcje służbowe starszego strażaka

WZÓR NR 9
Dystynkcje służbowe sekcyjnego

WZÓR NR 10
Dystynkcje służbowe młodszego ogniomistrza pożarnictwa

WZÓR NR 11
Dystynkcje służbowe ogniomistrza pożarnictwa

WZÓR NR 12
Dystynkcje służbowe starszego ogniomistrza pożarnictwa

WZÓR NR 13
Dystynkcje służbowe aspiranta pożarnictwa

WZÓR NR 14
Dystynkcje służbowe starszego aspiranta pożarnictwa

WZÓR NR 15
Dystynkcje służbowe młodszego kapitana pożarnictwa

WZÓR NR 16
Dystynkcje służbowe kapitana pożarnictwa

WZÓR NR 17
Dystynkcje służbowe starszego kapitana pożarnictwa

WZÓR NR 18
Dystynkcje służbowe kapitana szefa

WZÓR NR 19
Dystynkcje służbowe kapitana sztabu

25.

ZARZĄDZENIE Nr 10/69 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 31 lipca 1969 r.

w sprawie zasad przygotowania obrony przeciwpożarowej w ramach samoobrony zakładów pracy

Na podstawie § 2, ust. 1, pkt. 19 zarządzenia nr 99 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1967 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW nr 12, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się do użytku służbowego — w porozumieniu z Inspektoratem Powszechnej Samoobrony — „Wytyczne w sprawie zasad przygotowania obrony przeciwpożarowej w ramach samoobrony zakładów pracy" stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny Straży Pożarnych
Z. Jarosz

W porozumieniu:
Zastępca Głównego Inspektora OT
Szef Inspektoratu Powszechnej Samoobrony
A. Cesarski

Uwaga: Wytyczne stanowiące załącznik do zarządzenia zostały opublikowane w broszurze przesłanej zainteresowanym jednostkom.

26.

ZARZĄDZENIE Nr 15/69 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH
z dnia 15 listopada 1969 r.
w sprawie zasad przygotowania obrony przeciwpożarowej w ramach samoobrony gromad i osiedli

Na podstawie § 2, ust. 1, pkt 19 zarządzenia nr 99 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1967 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW nr 12, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się do użytku służbowego—w porozumieniu z Inspektoratem Powszechnej Samoobrony—„Wytyczne w sprawie zasad przygotowania obrony przeciwpożarowej w ramach samoobrony gromad i osiedli".

Uwaga: Wytyczne stanowiące załącznik do zarządzenia zostały opublikowane w broszurze przesłanej zainteresowanym jednostkom.

§ 2. Wytyczne, o których mowa w § 1 obowiązują również przy planowaniu obrony przeciwpożarowej w ramach samoobrony w miastach, w których organizuje się od 1 do 3 terenowych oddziałów samoobrony.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny Straży Pożarnych
Z. Jarosz

W porozumieniu:
Zastępca Głównego Inspektora OT
Szef Inspektoratu Powszechnej Samoobrony
A. Cesarski

27.

ZARZĄDZENIE Nr 16/69 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH
z dnia 28 listopada 1969 r.
w sprawie zmiany składu komisji do spraw specjalizacji członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa

Na podstawie § 7 zarządzenia nr 17 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1958 r. w sprawie ustalenia kwalifikacji dla oficerów pożarnictwa (Dz. Urz. MSW nr 5, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. W składzie osobowym komisji do spraw specjalizacji członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa, powołanej zarządzeniem nr 7/68 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 12 kwietnia 1968 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie powołania komisji i trybu jej postępowania przy nadawaniu członkom Korpusu Technicznego Pożarnictwa kwalifikacji specjalistycznych (Dz. KGSP nr 2, poz. 9) wprowadza się następujące zmiany:

1) ze składu komisji do spraw specjalizacji członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa odwołuje się kpt. sztabu Czesława Czmocha,
2) do składu wyżej wymienionej komisji, jako członków tej komisji powołuje się kpt. sztabu Edwarda Burzyńskiego i płk. Wacława Karbowskiego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny Straży Pożarnych
Z. Jarosz

28.

ZARZĄDZENIE Nr 17/69 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH
z dnia 10 grudnia 1969 r.
w sprawie składania meldunków oraz sporządzania przez komendy straży pożarnych dokumentacji dotyczącej pożarów i ratownictwa technicznego

Na podstawie § 2, ust. 1, pkt 15 zarządzenia nr 99 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1967 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW nr 12, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przewidziany niniejszym zarządzeniem obowiązek sporządzania i składania meldunków istnieje w przypadku:

1) powstania pożarów na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
2) awarii lub wybuchu, w wyniku których mógł powstać pożar,
3) udziału jednostek straży pożarnych w akcjach ratownictwa technicznego podczas klęsk żywiołowych lub katastrof oraz innych wypadków.

2. Niezależnie od meldunków, o których mowa w ust. 1, istnieje obowiązek składania bieżących meldunków sytuacyjnych:

1) w czasie trwania pożaru średniego i dużego, a w szczególności powstałego w obiektach przemysłu kluczowego, obrotu towarowego, transportu oraz obiektach przyrody (lasy, łąki, zboże na pniu),
2) z udziału jednostek straży pożarnych w ratownictwie technicznym, prowadzonym podczas klęsk żywiołowych i katastrof.

§ 2. 1. Obowiązek składania meldunków, o których mowa w § 1, należy do kierującego akcją gaśniczą (ratowniczą).

2. Meldunki o pożarach, przy których jednostka straży pożarnej nie brała udziału składają:

1) naczelnik ochotniczej (obowiązkowej) straży pożarnej z pożarów powstałych na terenie jej działalności,
2) komendant miejskiej zawodowej straży pożarnej z pożarów zaistniałych na terenie działalności tej straży,
3) komendant zawodowej (naczelnik ochotniczej — obowiązkowej) straży pożarnej, młodszy inspektor, kierownik lub referent ochrony przeciwpożarowej w zakładach pracy, w których są ustanowione wyżej wymienione stanowiska,
4) kierownik zakładu pracy, jeżeli w zakładzie nie ma służby ochrony przeciwpożarowej.

§ 3. 1. Meldunki, o których mowa w § 1, ust. 1, powinny być składane telefonicznie natychmiast do punktu alarmowo-

dyspozycyjnego właściwej miejscowo powiatowej (miejskiej) komendy straży pożarnych (P/M/PAD).

2. Wzór meldunku składanego w przypadku powstania pożaru (§ 1, ust. 1, pkt 1) określa załącznik nr 1 do zarządzenia. Wzór meldunku składanego w przypadkach wymienionych w § 1, ust. 1, pkt 2 i 3 stanowi załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 4. Dyżurny P/M/PAD obowiązany jest do:

1) zarejestrowania otrzymanych meldunków dotyczących pożarów do „Książki ewidencji pożarów" (wzór załącznik nr 3 do zarządzenia), a meldunków dotyczących udziału jednostek straży pożarnych w akcjach ratownictwa technicznego lub wyjazdów w związku z fałszywymi alarmami do „Książki ewidencji akcji ratownictwa technicznego i fałszywych alarmów" (wzór załącznik nr 4 do zarządzenia),
2) natychmiastowego przekazania każdego otrzymanego meldunku wymienionego w § 1 do wojewódzkiego punktu alarmowo-dyspozycyjnego (WPAD), a do powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) komendy Milicji Obywatelskiej meldunków o pożarach oraz odnotowania w książkach ewidencyjnych godziny nadania meldunków,
3) przekazania meldunków dotyczących pożarów służbie prowadzącej dokumentację pożarów. Mdldunki te powinny być przechowywane łącznie z kartą pożaru.

§ 5. 1. Dyżurny WPAD obowiązany jest do:

1) zarejestrowania meldunków w książkach ewidencyjnych,
2) natychmiastowego przekazania do Centralnego Punktu Alarmowo-Dyspozycyjnego Komendy Głównej Straży Pożarnych (CPAD) i komendy wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej otrzymanych meldunków o pożarach:
   a) dużych,
   b) małych i średnich, w wyniku których straty wynoszą powyżej 500 000 złotych,
   c) podczas których miały miejsce wypadki śmiertelne ludzi lub ciężkie uszkodzenia ciała,
3) przekazywania do CPAD meldunków o udziale jednostek straży pożarnych w akcjach ratownictwa technicznego dotyczących:
   a) powodzi, huraganów lub innych klęsk żywiołowych,
   b) katastrof budowlanych i awarii w zakładach pracy,
   c) katastrof kolejowych, drogowych i lotniczych,
   d) masowego ratowania ludzi,
4) składania bieżących meldunków sytuacyjnych dotyczących pożarów dużych,
5) składania codziennie do CPAD zbiorczych danych liczbowych (wzór załącznik nr 5 do zarządzenia) dotyczących:
   a) wszystkich pożarów,
   b) innych działań straży pożarnych,
   c) wyjazdów w związku z fałszywymi alarmami.

2. Zestawienie zbiorcze powinno obejmować wszystkie zdarzenia określone w ust. 1, pkt 5 zaistniałe w ciągu ostatniej doby.

§ 6. 1. Dla pożaru sporządza się następujące dokumenty:

1) kartę pożaru (wzór załącznik nr 6 do zarządzenia) wraz z wykazem sił i środków (wzór załącznik nr 7 do zarządzenia),
2) protokół badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożaru (wzór załącznik nr 8 do zarządzenia),
3) raport dowódcy akcji gaśniczej (wzór załącznik nr 9 do zarządzenia).

2. Obowiązek sporządzania dokumentacji wymienionej w ust. 1 nie dotyczy pożarów:

1) w obiektach nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz budynkach stanowiących kwatery wojskowe administrowane przez zarządy kwaterunkowe Ministerstwa Obrony Narodowej,
2) w zakładach karnych nadzorowanych przez Centralny Zarząd Więziennictwa,
3) w wyrobiskach górniczych,
4) w obiektach należących do państw obcych,
5) taboru pływającego, znajdującego się w momencie pożaru poza portami macierzystymi.

3. Do pożarów nie zalicza się:

1) spalania śmieci i traw,
2) zadymienia, o ile jego likwidacja nie wymagała przeprowadzenia akcji gaśniczej,
3) spalenia się materiałów w zamkniętych piecach i komorach przeznaczonych do tego celu (wędzarnie, piece piekarnicze),
4) porażenia zwierząt i ludzi prądem elektrycznym oraz wyładowaniem atmosferycznym,
5) palenia się sadzy w przewodach kominowych, o ile jego likwidacja nie wymagała przeprowadzenia akcji gaśniczej,
6) zapłonów.

§ 7. 1. Właściwe miejscowo powiatowe (miejskie) komendy straży pożarnych sporządzają:

1) w dwóch egzemplarzach karty pożaru dotyczące pożarów ugaszonych w zarodku,
2) w dwóch egzemplarzach karty pożaru oraz w trzech egzemplarzach protokoły badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożaru dotyczące pożarów małych,
3) w dwóch egzemplarzach karty pożaru, w trzech egzemplarzach protokoły badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożaru oraz w dwóch egzemplarzach raport dowódcy akcji gaśniczej dotyczące pożarów średnich.

2. Pierwsze egzemplarze dokumentów wymienionych w ust. 1 przesyła się do wojewódzkiej komendy straży pożarnych w terminie 7 dni od daty powstania pożaru. Drugie egzemplarze wymienionych dokumentów pozostają w aktach komendy sporządzającej. Trzeci egzemplarz protokołu badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożaru przesyła się do właściwej miejscowo (powiatowej, miejskiej, dzielnicowej) komendy MO.

3. W przypadku powstania pożarów małych i średnich, w wyniku których straty wynoszą powyżej 500 000 złotych, sporządza się w trzech egzemplarzach karty pożaru oraz w czterech egzemplarzach protokoły badania przyczyny powstania pożaru. Dodatkowe egzemplarze przesyła się za pośrednictwem wojewódzkiej komendy straży pożarnych do Komendy Głównej Straży Pożarnych.

§ 8. 1. Właściwe miejscowo wojewódzkie (miast wyłączonych z województw) komendy straży pożarnych sporządzają następujące dokumenty dotyczące pożarów dużych:

1) kartę pożaru w 3 egzemplarzach,
2) protokół badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożarów w 4 egzemplarzach,
3) raport dowódcy akcji gaśniczej w 3 egzemplarzach.

2. Dokumenty wymienione w ust. 1 przesyłane są po 1 egzemplarzu w terminie 14 dni od daty powstania pożaru do Komendy Głównej Straży Pożarnych oraz podległych komend straży pożarnych. Ponadto 1 egzemplarz protokółu badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożaru przesyła się do właściwej miejscowo powiatowej (miejskiej) komendy Milicji Obywatelskiej.

3. Wojewódzcy komendanci straży pożarnych mogą wprowadzić obowiązek sporządzania przez podległe komendy straży pożarnych dokumentacji pożarowej, wymienionej w ust. 1, dotyczącej pożarów dużych w obiektach należących do osób prywatnych (indywidualne gospodarstwa rolne, mieszkania prywatne, warsztaty, punkty usługowe itp.).

§ 9. 1. Dokumentacji pożarowej, wymienionej w § 6, nie sporządza się w przypadku powstania zapłonów w zakładach

produkcyjnych w trakcie procesu technologicznego, a jedynie fakt ten ewidencjonuje się w rejestrze zapłonów (wzór załącznika nr 10 do zarządzenia).

2. Właściwa miejscowo dla danego zakładu powiatowa (miejska) komenda straży pożarnych podejmuje decyzję określającą rodzaje zapłonów kwalifikujących się do grupy pożarów.

3. W przypadku zaliczenia zapłonu technologicznego do grupy pożarów należy sporządzić kartę pożaru według zasad ustalonych niniejszym zarządzeniem.

§ 10. Wojewódzkie (miast wyłączonych z województw) komendy straży pożarnych zobowiązane są do przesyłania jednostce nadzorującej obiekt gospodarki uspołecznionej (zarząd, zjednoczenie, dyrekcja itp.) zawiadomienia o powstałym pożarze (wzór załącznik nr 11 do zarządzenia).

§ 11. Powiatowe (miejskie i miast wyłączonych z województw) komendy straży pożarnych zobowiązane są do zawiadamiania, w ciągu 24 godzin właściwe inspektoraty Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, o każdym powstałym na ich terenie pożarze podając:
1) datę i godzinę powstania pożaru,
2) miejscowość i adres,
3) nazwę obiektu objętego pożarem.

Uwaga: Wzory załączników do zarządzenia zostały opublikowane w broszurze przesłanej zainteresowanym jednostkom.

§ 12. O wszystkich zmianach w kwalifikacji przyczyn powstania pożarów i wysokości strat pożarowych wynikłych po sporządzeniu dokumentacji pożaru, należy niezwłocznie zawiadomić jednostki, które otrzymały kartę pożaru oraz protokół badania przyczyny powstania i rozszerzania się pożaru. Zmiany powyższe należy podać na formularzu (wzór załącznik nr 12 do zarządzenia).

§ 13. Tracą moc:
1) zarządzenie nr 9/64 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie składania meldunków o pożarach i innych klęskach żywiołowych oraz prowadzenia przez komendy straży pożarnych dochodzeń popożarowych i ewidencji statystyki pożarów,
2) zarządzenie nr 9/67 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 27 grudnia 1967 r. zmieniające zarządzenie w sprawie składania meldunków o pożarach i innych klęskach żywiołowych oraz prowadzenia przez komendy straży pożarnych dochodzeń popożarowych i ewidencji — statystyki pożarów.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Komendant Główny Straży Pożarnych
Z. Jarosz

29.

ZARZĄDZENIE Nr 18/69 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH
z dnia 15 grudnia 1969 r.
w sprawie wprowadzenia wytycznych, dotyczących zasad podziału zakładów na grupy w zależności od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego

Na podstawie § 2, ust. 1, pkt 1 i ust. 2 zarządzenia nr 99 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1967 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW nr 12, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się do użytku służbowego „Wytyczne w sprawie zasad podziału zakładów pracy na grupy w zależności od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego", stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny Straży Pożarnych
Z. Jarosz

Załącznik do zarządzenia nr 18/69 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 15 grudnia 1969 r.

WYTYCZNE
w sprawie zasad podziału zakładów pracy na grupy w zależności od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego

Rozdział I

Cel i zakres wytycznych

§ 1. 1. Celem wytycznych jest ustalenie zasad podziału zakładów pracy i innych obiektów na grupy w zależności od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego.

2. Wytyczne powinny stanowić podstawę do podejmowania prac organizacyjnych, technicznych i profilaktycznych na odcinku ochrony przeciwpożarowej w zakładach pracy.

Rozdział II

Kryteria podziału zakładów na grupy zależnie od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego

§ 2. Zakłady w zależności od znaczenia dla gospodarki narodowej, stopnia zagrożenia pożarowego oraz wysokości strat, jakie może spowodować pożar, dzieli się na cztery grupy oznaczone symbolami I-G, II-G, III-G i IV-G.

§ 3. 1. Do pierwszej grupy (I-G) należy zaliczać:
1) zakłady pracy, szczególnie ważne dla gospodarki narodowej, a między innymi:
   a) o wysokiej specjalizacji, unikalnej produkcji lub unikalnym parku maszynowym,
   b) produkujące wyroby eksportowe lub antyimportowe,
   c) produkujące surowce, podzespoły, urządzenia technologiczne itp. wyroby w ramach kooperacji międzybranżowej, w których wstrzymanie produkcji może wpłynąć na niewykonanie planów innych zakładów, szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej,
   d) paliwowo-energetyczne,
   e) produkujące wyroby na potrzeby obronności kraju,
   f) świadczące usługi remontowe i transportowe na rzecz transportu morskiego,
   g) podstawowe obiekty zapewniające utrzymanie łączności międzynarodowej, międzymiastowej, radiowej i TV,

2) zakłady pracy o bardzo dużym zagrożeniu pożarowym zakwalifikowane do I, II, i III kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, jeżeli zaistniały pożar może spowodować straty do 20 mln. zł, w których:
   a) procesy technologiczne, park maszynowy, brak oddzieleń przeciwpożarowych stwarzają zwiększone niebezpieczeństwo powstania i rozprzestrzeniania się pożaru,
   b) lokalizacja obiektów produkcyjnych, magazynowych, składów nie jest dostosowana do obowiązujących przepisów i stwarza niebezpieczeństwo rozprzestrzeniania się pożaru,
   c) zasadnicze budynki produkcyjne i magazynowe są wykonane z materiałów palnych, bądź posiadają palne elementy budowlane jak np. słupy, podciągi, ściany podziału wewnętrznego, stropy, stropodachy, pokrycia dachowe itp.,
   d) w budynkach produkcyjnych lub magazynowych występują stalowe elementy konstrukcyjne, a wykładziny lub pokrycia dachu są wykonane z materiałów palnych.

2. Zakłady pracy, w których pożar jednego budynku lub w jednej strefie pożarowej może spowodować straty przekraczające 40 mln. zł, należy zaliczać do pierwszej grupy (I-G) niezależnie od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego.

3. Zakłady pracy wymienione w § 3, ust. 1, pkt 2, posiadające obiekty wyposażone w stałe urządzenia gaśnicze, alarmowe, które zwiększają zabezpieczenie przeciwpożarowe lub ograniczają zagrożenie pożarowe należy kwalifikować do drugiej grupy (II-G).

§ 4. 1. Do drugiej grupy (II-G) należy zaliczać:

1) zakłady pracy ważne dla gospodarki narodowej, a między innymi:
   a) związane z produkcją środków transportu, maszyn, urządzeń i części zamiennych do urządzeń produkcyjnych, środków transportu itp., a nie zaliczone do pierwszej grupy (I-G),
   b) zakłady produkujące artykuły chemiczne, a nie zaliczone do pierwszej grupy (I-G),
   c) państwowe gospodarstwa rolne,
   d) instytuty naukowo-badawcze i laboratoria przemysłowe,
   e) obiekty zapewniające utrzymanie łączności, a nie zaliczone do pierwszej grupy (I-G).
2) zakłady pracy o dużym zagrożeniu pożarowym zakwalifikowane do I, II i III kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, oraz zakłady zakwalifikowane do IV lub V kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, jeżeli zaistniały pożar może spowodować straty do 10 mln. zł, w których występują elementy zagrożenia pożarowego wymienione w § 3, ust. 2, pkt 2, lit. a—d.

2. Zakłady pracy, w których pożar jednego budynku lub w jednej strefie pożarowej może spowodować straty w granicach od 20 do 40 mln. zł należy zaliczyć do drugiej grupy (II-G) niezależnie od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego.

3. Zakłady pracy wymienione w § 4, ust. 1, pkt 2, posiadające obiekty wyposażone w stałe urządzenia gaśnicze, alarmowe, które zwiększają zabezpieczenie przeciwpożarowe lub ograniczają zagrożenie pożarowe należy kwalifikować do trzeciej grupy (III-G).

§ 5. 1. Do trzeciej grupy (III-G) należy zaliczać:

1) ze względu na znaczenie dla gospodarki narodowej — obiekty:
   a) produkcji spółdzielczej i przemysłu terenowego,
   b) handlowe i usługowe,
   c) użyteczności publicznej, szpitale, kina, teatry, domy kultury itp.,
2) zakłady pracy zakwalifikowane do IV i V kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, spełniające wszystkie wymagania ochrony przeciwpożarowej, a nie zaliczone do pierwszej (I-G) i drugiej (II-G) grupy,
3) zakłady pracy, w których pożar jednego budynku lub w jednej strefie pożarowej może spowodowac straty w granicach od 5 do 20 mln. zł.

2. Zakłady pracy wymienione w § 5, ust. 1, pkt 2 posiadające obiekty wyposażone w stałe urządzenia gaśnicze, alarmowe, które zwiększają zabezpieczenie przeciwpożarowe lub ograniczają zagrożenie pożarowe należy kwalifikować do czwartej grupy (IV-G).

§ 6. Do czwartej grupy (IV-G) należy zaliczać:

1) ze względu na znaczenie dla gospodarki narodowej:
   a) obiekty administracyjno-socjalne,
   b) obiekty sportowe i komunalne,
   c) sklepy,
2) zakłady nie zaliczone do I, II i III grupy,
3) inne zakłady nie wymienione w § 6, pkt. 1 i 2, jeżeli pożar jednego budynku lub w jednej strefie pożarowej może spowodować straty nie przekraczające 5 mln. zł.

Rozdział III

Zasady oceny strat pożarowych w obiekcie

§ 7. Przy ocenie ewentualnie mogących powstać strat pożarowych w obiekcie, należy uwzględnić następujące elementy:

1) czy istnieją warunki do szybkiego rozprzestrzeniania się pożaru na skutek właściwości pożarowych materiałów, lokalizacji i konstrukcji budynków itp.,
2) czy istnieją urządzenia alarmowe zdolne do samoczynnego powiadomienia o zaistniałym pożarze, jeżeli w obiekcie nie ma ciągłej pracy lub stałej obsługi, co zapewnia szybkie zorganizowanie akcji,
3) czy jednostki gaśnicze I rzutu są w stanie nie dopuścić do rozprzestrzeniania się pożaru tak, aby nie zaistniały duże straty pożarowe,
4) w jakie stałe urządzenia gaśnicze został obiekt wyposażony i czy urządzenia te mogą zapobiec gwałtownemu rozprzestrzenianiu się pożaru lub zlikwidować zaistniały pożar w pierwszym stadium.

Rozdział IV

Zasady sporządzania i aktualizacji wykazów zakładów pracy według podziału na grupy

§ 8. Wykazy zakładów z uwzględnieniem podziału na grupy według wzoru nr 1 sporządzają:

1) powiatowe (miejskie) komendy straży pożarnych — wykazy zakładów wchodzących w skład resortów, w których nie powołano stanowisk głównych inspektorów ochrony przeciwpożarowej, oraz przedkładają je do zatwierdzenia wojewódzkim komendom straży pożarnych,
2) komendy straży pożarnych w miastach wyłączonych z województw — wykazy zakładów wchodzących w skład resortów, w których nie powołano stanowisk głównych lub inspektorów ochrony przeciwpożarowej,
3) inspektorzy ochrony przeciwpożarowej zjednoczeń (jednostek równorzędnych) — wykazy zakładów podległych tym zjed-

noczeniom oraz przedkładają je do zatwierdzenia głównym inspektorom ochrony przeciwpożarowej w ministerstwach (centralnych urzędach). Główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej prześlą wojewódzkim (równorzędnym) komendom straży pożarnych wyciągi z wykazów, obejmujące zakłady zlokalizowane na terenie poszczególnych województw (miast wyłączonych z województw).

§ 9. 1. Komendy straży pożarnych powinny dokonać podziału zakładów pracy na grupy w zależności od ich znaczenia dla gospodarki narodowej oraz stopnia zagrożenia pożarowego w uzgodnieniu z poszczególnymi dyrekcjami tych zakładów.

2. Inspektorzy ochrony przeciwpożarowej zjednoczeń (jednostek równorzędnych) powinni dokonywać podziału pracy, o których mowa w ust. 1 w uzgodnieniu z właściwymi wydziałami tych zjednoczeń (jednostek równorzędnych).

§ 10. Aktualizacja wykazów powinna być dokonywana sukcesywnie w miarę profilu produkcyjnego lub stanu zabezpieczenia zakładów.

Wzór nr 1

....
(nazwa jednostki organizacyjnej)

WYKAZ ZAKŁADÓW PRACY

według podziału na grupy zależnie od ich znaczenia dla gospodarki narodowej i stopnia zagrożenia pożarowego

Lp.	Nazwa i adres zakładu pracy	Przynależność, resort, zjednoczenie, wydział itp.	Grupa klasyfikacyjna zakładu	Czynniki decydujące o znaczeniu zakładu dla gospodarki narodowej	Czynniki decydujące o zaliczeniu zakładu do odpowiedniej grupy z uwagi na zagrożenie pożarowe
1	2	3	4	5	6

30.

ZARZĄDZENIE Nr 19/69 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH
z dnia 30 grudnia 1969 r.
w sprawie zasad ustalania dokumentacji biurowej w komendach straży pożarnych

Na podstawie § 2, ust. 1, pkt 15 zarządzenia nr 99 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1967 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW nr 12, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dokumentację biurową w komendach straży pożarnych z wyjątkiem dokumentacji wynikającej z obsługi biurowej zarządu oddziału powiatowego związku ochotniczych straży pożarnych ustalają wojewódzcy (miast wyłączonych z województw) komendanci straży pożarnych.

§ 2. Wzory druków specjalnych, książek i kartotek ewidencyjnych oznaczonych symbolem MSW/Pż. oraz druków statystyczno-sprawozdawczych ustala Komenda Główna Straży Pożarnych.

§ 3. Dotychczasową dokumentycję w punktach alarmowo-dyspozycyjnych stosuje się od czasu ustalenia jej odrębnymi przepisami.

§ 4. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 15/63 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 23 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia wytycznych o ujednoliceniu dokumentacji w biurach miejskich komend straży pożarnych,
2) zarządzenie nr 16/65 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 29 grudnia 1965 r. w sprawie wprowadzenia wytycznych o ujednoliceniu dokumentacji w biurach wojewódzkich komend straży pożarnych,
3) zarządzenie nr 10/66 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 15 grudnia 1966 r. w sprawie wprowadzenia wytycznych o ujednoliceniu dokumentacji w biurach powiatowych komend straży pożarnych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Komendant Główny Straży Pożarnych
wz. **W. Pilawski**

Wojsk. Zakł. Grafi. Zam. 1542 z dnia 26.I.70. K-99.